

JAZZFLITS

DE JAZZNIEWSBRIEF

9 april 2007
5de jaargang, nummer 7

VAN DE REDACTIE DE VIJFENZEVENTIGSTE JAZZFLITS!

Voor u ligt de vijfenzeventigste JazzFlits! Al sinds de start in 2003 is er sprake van een gestage groei van het aantal abonnees (nu bijna 2.500) en maandelijkse bezoeken aan onze website. Een constatering die we met gepaste trots doen. En dan zijn we ook nog eens genomineerd voor de Buma Cultuur Jazz Media Award 2007.

In de afgelopen vier jaar is het aantal medewerkers gestegen tot meer dan tien vaste schrijvers en fotografen van naam. Bevatte het blad in de begintijd nog louter nieuws en nauwelijks beeld, thans is JazzFlits daardoor een geïllustreerd jazzmagazine met verschillende rubrieken. Een blad waarin iedere serieuze jazzliefhebber naar wij hopen steeds weer iets van zijn of haar gading vindt.

En dat alles nog steeds geheel kosteloos. Dat kan omdat JazzFlits 'liefdewerk, oud papier' is. Het wordt gemaakt door jazzliefhebbers die na afloop van hun soms drukke dagelijkse werkzaamheden achter de computer kruipen en zich daar ontpoppen tot heuse 'jazz messengers'. Zonder hun trouwe bijdrage zou dit blad niet mogelijk zijn. Een blad waar we nog lang mee door willen gaan.

Op naar de honderd!

Hans van Eeden

NIEUWSSELECTIE FESTIVAL THE HAGUE JAZZ GAAT DE KOMENDE VIJF JAAR ZEKER DOOR

Het festival The Hague Jazz gaat de komende vijf jaar zeker door. Een volledig partnership met het Haagse World Forum Convention Center (WFCC), dat het festival onderdak biedt, staat daar volgens de organisatie voor in. The Hague Jazz beleeft dit jaar zijn tweede editie en wordt op 18 en 19 mei gehouden.

Op tien podia van het WFCC, de oude locatie van het North Sea Jazz Festival, zullen zo'n zeventig artiesten en formaties concerteren, onder wie James Carter, Al Di Meola, Slide Hampton, Tineke Postma, Robin McKelle, Boris Vanderlek en Martin Verdonk Latin Jazz V.S.O.P. Ook is er aandacht voor de avant-garde met de Industrial Jazz Group en het trio Michiel Borstlap, Han Bennink & Ernst Glerum.

[...vervolg op pagina 4](#)

IN DIT NUMMER

Nieuws	pg 1
Boekbespreking	pg 7
- Rhythm is our Business (Jan J. Mulder)	
Platenrecensies	pg 8
- BassDrumBone, Robert Rook Trio, Paul Motian Trio, Joe Lovano (dvd), Charlie Ventura Martial Solal e.a.	
Concertverslagen	pg 13
- John Abercrombie, Sibel Köse, Trio Rob van Bavel, Sister Bop, Wouter Hamel e.a.	
En verder	
- In Memoriam Tony Scott (Han Schulte)	pg 5
- Jazzradio Top 10	pg 5
- Straightahead? (Jaap Lüdeke)	pg 6
- Jazz in de Oude Stijl (Gerard Bielderman)	pg 15
- De 'Dag van de Jazz' in Nederland (Han Schulte)	pg 16
- New York Calling: New Jungle Orchestra (Paul Blair)	pg 17

KLARINETTIST TONY SCOTT OVERLEDEN

Klarinettist Tony Scott is 28 maart thuis in Rome aan kanker overleden. Hij was 86. Scott musiceerde met vele groten uit de jazz, onder wie Duke Ellington, Tommy Dorsey, Sarah Vaughan en Billie Holiday.

Tony Scott was een van de weinige klarinettisten in de bebop. Hij stond in de jaren veertig tijdens zijn studie te New York aan de wieg van deze muziek. Zijn eigen geluid week af van de klassieke klarinettoon, maar ook van de sound van New Orleans-klarinetten. Scott werd sterk beïnvloed door Ben Webster, Charlie Parker en Lester Young. De klarinettist spreidde vanaf de jaren zestig een bijzondere interesse ten toon voor Azië en de Indonesische en Indiase muziek.

[...zie ook het In Memoriam op pagina 5](#)

ZONDAGMIDDAGCONCERTEN THE FIDDLER NA DE ZOMER VOORTGEZET

Het tweede seizoen met wekelijkse zondagmiddagconcerten in The Fiddler te Den Haag is afgelopen. Saxofonist/gastheer Ruud Bergamin (foto) deelde het podium de afgelopen maanden met tal van musici, onder wie Niels Tausk, Rob Agerbeek, Paul Berner en Dolf Helge. The Fiddler vervolgt de reeks na de zomervakantie op 9 september. (Foto: pr)

JAZZFLITS nummer 8 staat 6 mei op www.jazzflits.nl

PLATEN

VERKOOP CD 'METHENY MEHLDAU' BREEKT WERELDWIJD RECORDS

De cd 'Metheny Mehldau' van gitarist Pat Metheny en pianist Brad Mehldau is wereldwijd al meer dan 100.000 keer verkocht, zo meldt Reuters/Billboard 16 maart. Voor een jazzalbum in dit genre is dat uitzonderlijk. Van de meeste 'instrumental mainstream jazz'-cd's worden hooguit een paar duizend exemplaren verkocht.

'Metheny Mehldau' kwam 16 september 2006 op het label Nonesuch uit. Inmiddels ligt de opvolger al weer twee weken in de winkel. Deze plaat, 'Quartet' getiteld, werd tijdens dezelfde sessie als het succesalbum opgenomen. Op de vraag van Billboard of dat commercieel gezien wel verstandig is, zegt Metheny zich daar helemaal geen zorgen over te maken: "All of my albums have high sales figures, and these two records that I've done with Brad will be the same. My first album, 'Bright Size Life' (1976, ECM), sold 1.200 copies the first year. It's sold hundreds of thousands since. These days people tend to react hysterically if a record doesn't sell a lot of copies in the first month. Everyone is panicking because the compass of the music world is pointed too much on a business level. I'd like to see the compass pointing back toward the value intrinsic in the notes that are played."

FANS BIG PHAT BAND KUNNEN BIJDRAGE LEVEREN AAN VOLGENDE CD

Liefhebbers van Gordon Goodwin and the Big Phat Band kunnen in april en mei auditie doen voor een muzikale bijdrage aan de volgende cd van deze formatie. De winnaars, onder wie een zanger(es), worden gekozen door de leden van de band.

Aan de Big Phat Jam (www.bigphatjam.com) kan iedereen meedoen. Geïnteresseerden kunnen een track van de band downloaden, daar hun eigen bijdrage aan toevoegen en het geheel vervolgens weer op internet zetten. Er zijn vijf categorieën: saxofoon, trompet/trombone, gitaar/bas, piano en zang (het nummer 'Too Close for Comfort'; op de laatste cd van de band door Dianne Reeves gezongen). Bezoekers van de website kunnen op de deelnemers stemmen. Elke week gaan de deelnemers met de meeste stemmen door naar de finale, waarin de achttien leden van de Big Phat Band de beste jazzimprovisatoren kiezen. De wedstrijd is volgens orkestleider Gordon Goodwin een manier om de fans voor hun steun aan de band te bedanken en om nieuw jazztalent te ontdekken.

NIEUWSFLITSEN

Han Bennink 65 - Slagwerker Han Bennink bereikt 17 april de pensioengerechtigde leeftijd. Omdat hij destijds op de Zaanse Herengracht ter wereld kwam, organiseert het Zaanse podium New Dutch Swing een feestje ter ere hiervan. De jubilaris is vrijdag 20 april te horen in de kleine zaal van poppodium De Kade. Hij zal er onder meer optreden met gitarist Terrie van The Ex, en Volkskrant-journalist Erik van den Berg zal voordragen uit zijn ophanden zijnde biografie van de drummer. De organisatie heeft een aantal verrassingen in petto die vooralsnog geheim blijven. Voor meer informatie: www.newdutchswing.nl of www.nhjazz.nl.

Alexander von Schlippenbach - Pianist Alexander von Schlippenbach krijgt 13 juni de SWR-Jazzpreis 2007. Voor de jury, met onder anderen muziekredacteuren van de publieke omroep SWR, gaven zijn twee recente cd's 'Twelve Tone Tales vol. 1 en vol. 2' de doorslag. Daarin komen zijn twee belangrijkste invloeden 'overtuigend' samen: "der Kompositionstechnik seines Lehrers Bernd Alois Zimmermann, aus der von Schlippenbach seine Zwölftonimprovisationen entwickelt hat und der Jazztradition eines Monk." De pianist wordt tevens bekroond voor zijn bijdrage aan de free-jazz in Midden-Europa. De jaarlijkse SWR-Jazzpreis bedraagt tien-duizend euro en wordt dit jaar voor de 26ste keer toegekend.

Tyrone Hill - Tyrone Hill, trombonist van het Sun Ra Orkest onder leiding van Marshall Allen, is 11 maart overleden. Hij was 58. Hill maakte al 28 jaar deel uit van het orkest en is te horen op meer dan veertig platen. Trompettist Fred Adams stond jarenlang schouder aan schouder met Hill in het orkest: "His sound always boosted mine and the sum of my trumpet and his trombone always ended up greater than the total of those two instruments."

Neuen Deutschen Jazzpreises 2007 - Het Johannes Enders Quartett, het Till Martin Quartett en het Andreas Schmidt Trio zijn genomineerd voor de Neuen Deutschen Jazzpreises 2007. Ze zijn gekozen door de Oostenrijkse gitarist Wolfgang Muthspiel. De genomineerden treden 20 en 21 april te Mannheim op en het publiek mag dan de winnaar van de prijs kiezen. De Neuen Deutschen Jazzpreises wordt jaarlijks uitgereikt. De winnaar krijgt 10.000 euro.

Don Cheadle - Acteur Don Cheadle gaat de hoofdrol vertolken in een film over het leven van trompettist Miles Davis. Cheadle is bekend van de films 'Ocean's 11' en 'Hotel Rwanda'. Het filmscript is van Stephen Rivele en Chris Wilkinson, die eerder samenwerkten voor 'Nixon' en 'Ali'.

PODIA

BENEFIET JAZZ FOUNDATION OF AMERICA MOET DIT JAAR 2 MILJOEN OPBRENGEN

Met de zesde editie van 'A Great Night In Harlem' hoopt de Jazz Foundation of America 17 mei een bedrag van 2 miljoen dollar te kunnen inzamelen. Het evenement vindt plaats in het New Yorkse Apollo theater en wordt gepresenteerd door Bill Cosby. De Foundation helpt noodlijdende oudere jazz- en bluesmusici.

Tijdens de benefietavond treden veel jazzmusici van naam op. Met een aantal van hen wordt nog gesproken. Daarom wordt pas later bekendgemaakt wie er precies optreden. Kapitaalcrachtige bezoekers kunnen speciale tafels voor acht personen reserveren voor bedragen van 10.000 tot 50.000 euro. Dit jaar zal de opbrengst van de avond voor een belangrijk deel worden besteed aan de honderden musici die door de orkaan Katrina huis en haard hebben verloren.

De Jazz Foundation of America bestaat zeventien jaar en biedt tegenwoordig wekelijks zo'n zestig dringende gevallen de helpende hand met bijvoorbeeld medische zorg en onderdak. Waar mogelijk worden de musici weer aan werk geholpen. De stichting heeft na de ramp in New Orleans ruim 2.500 musici ondersteund.

GOLDEN GALA EERSTE ACTIVITEIT VAN VIJFTIGSTE MONTEREY JAZZ FESTIVAL

Tijdens een speciale Golden Gala Celebration is 7 april in Carmel, Californië, de aftrap gegeven voor de komende, vijftigste editie van het Monterey Jazz Festival (MJF). Speciale gast was pianist Dave Brubeck (86), die in 1958 een pleitbezorger van het toen nieuwe festival was en er ook optrad. Brubeck kreeg tijdens het gala de eerste MJF Legends Award. Het festival vindt van 21 tot en met 23 september 2007 plaats.

"This award acknowledges the gratitude that the Festival and jazz fans from around the world feel for a man who had transcended the boundaries of what we expect a musician to be", licht MJF general manager Tim Jackson de keuze voor Brubeck toe. "In 1958 Dave's participation in getting us established and his performance at the first Festival is well documented. Here we are, fifty years later, and his music still epitomizes the sound of jazz to the world." Brubeck zal tijdens het komende MJF optreden en daarmee voor de veertiende keer op het festival aanwezig zijn.

(www.montereyjazzfestival.org)

Heeft u jazznieuws? **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons e-mailadres: redactie@jazzflits.nl.

NIEUWSFLITSEN

Rik Mol – Trompettist Rik Mol is momenteel bezig met de productie van een album met dance-muziek, zo vertelt hij in het AD van 21 maart. Dat past goed binnen zijn opvatting over jazz: "Ik vind dat jazz toegankelijker moet worden gemaakt voor jonge mensen door verbindingen te leggen met verschillende vormen van hedendaagse popmuziek." Ook bij zijn pas verschenen debuutalbum 'What's on tonight?!' stond de toegankelijkheid voorop: "Jazz is vaak muzikantenmuziek. Dat is leuk als je voor jezelf bezig bent, maar ik wil met mijn muziek het publiek bereiken. Die plaat is een afspiegeling van hoe ik vind dat jazz moet klinken: mooie muziek met een paar stukken die moeten prikkelen."

Sim Simons – De Vlaamse jazzpromotor Sim Simons is 19 maart op 68-jarige leeftijd in zijn slaap overleden. Hij verzorgde van 1968 tot 2000 een jazzprogramma bij de publieke omroep en schreef onder meer voor de bladen Swingtime, Jazzmozaïek en Doctor Jazz. Ook was hij co-auteur van het boek 'Jazz in Little Belgium/de Robert Pernet collectie'. Simons ontving in 2005 de 'Muse' van de auteursrechtenorganisatie Sabam voor zijn bijdrage aan de Belgische jazz.

Hank Jones – Pianist Hank Jones (88) verblijft in een New Yorks ziekenhuis om te herstellen van een zware hartaanval. Hij kreeg deze eind februari na thuiskomst van een Japanse tournee. De aanval kwam aan het licht toen Jones zich met indigestie bij de dokter meldde. Na de diagnose kreeg de pianist onmiddellijk een by-passoperatie. In hetzelfde ziekenhuis wordt ook zangeres Abbey Lincoln (77) verpleegd vanwege hartfalen. Naar verwachting zal Jones nog deze maand het ziekenhuis verlaten; Lincoln heeft een langer verblijf voor de boeg en zal mogelijk later dit jaar niet aanwezig kunnen zijn bij de presentatie van haar nieuwe cd 'Abbey Sings Abbey'.

Toots Thielemans – Toots Thielemans gaat in juni een tiendaagse tournee door de VS maken. Vanwege zijn slechte conditie zal hij geen gitaar spelen. De optredens zullen zich beperken tot een set op de chromatische mondharmonica. Eind vorig jaar moest Thielemans zijn Nederlandse tournee wegens oververmoeidheid staken. Op dit moment doet hij alleen losse optredens.

theJazz – Het Britse digitale radiostation theJazz is op Goede Vrijdag officieel van start gegaan. Het station draaide al sinds Kerstmis warm. Bij theJazz neemt een aantal van Smooth FM bekende presentatoren achter de microfoon plaats, zoals Mike Chadwick. De musici Courtney Pine, Ramsey Lewis en Jamie Cullum krijgen een eigen show. theJazz is ook te horen via internet op www.thejazz.com.

OVERIG

SERIE PODCASTS OVER MUZIEK VAN SAXOFONIST JOHN COLTRANE

De muziek van John Coltrane is het onderwerp van een reeks podcasts onder de titel 'The Traneumentary'. In de reeks komen onder anderen McCoy Tyner, Joe Lovano, Sonny Rollins en Jimmy Cobb over de saxofonist aan het woord. De podcasts zijn via iTunes te downloaden.

De reeks wordt gemaakt door de Amerikaan Joe Vella. Op de website 'All About Jazz' vertelt hij dat het balletje begon te rollen toen Concord Records hem vorig jaar vroeg een podcast te maken over de box 'Fearless Leader' met de Prestige-opnamen van John Coltrane. Na enkele telefoontjes bleken ook Verve, Blue Note en Atlantic wel oren naar een Coltrane-podcast te hebben en besloot Vella het groter aan te pakken. Hij benaderde om te beginnen enkele musici die nog met Coltrane samenspeelden: Steve Kuhn, Sonny Rollins, Jimmy Cobb en McCoy Tyner. Daarna strikte hij Coltrane-liefhebbers als Joe Lovano, Terenche Blanchard, Jason Moran en Robert Glasper. In een kort vraaggesprek gaat Vella met iedere gast op zoek naar verhalen over de samenwerking met Coltrane dan wel de invloed die hij op latere generaties musici heeft gehad. De gesprekken worden gelardeerd met muziek die Coltrane voor de genoemde vier platenmaatschappijen opnam. Vella: "It worked out really nicely. Everybody came to the table with open arms and open ears. They loved it." (<http://traneumentary.blogspot.com>)

SAXOFONIST BEN VAN GELDER WIL JAAR IN AMERIKA GAAN WERKEN

Saxofonist Ben van Gelder (18) wil een Amerikaans werkvisum voor een jaar. Dat zegt hij 24 maart in het Dagblad van het Noorden: "Als je je kunt redden in New York dan heb je iets in huis."

Groninger Van Gelder verblijft al een jaar in New York voor een studie aan de New School University. Hij doet daar een conservatoriumopleiding en een studie filosofie. De saxofonist speelt iedere dag, zo vertelt hij, en heeft ook al opgetreden in Dizzy's Club Coca Cola en met de Franse pianist Jean-Michel Pilc in de 55 Bar. New York is een harde leerschool: "Je moet echt alles uit de kast halen om je staande te houden. Maar ik raak er enorm door gemotiveerd." Ben van Gelder weet dan ook zeker dat hij verder wil in de muziek. En daar hoort nog een jaar New York na afloop van zijn studie bij: "Het zou raar zijn als ik weer terug zou gaan naar Groningen, wanneer ik in New York zoveel ervaring en contacten heb opgedaan."

CLINT EASTWOOD PRODUCEERT FILM OVER JAZZLEGENDE DAVE BRUBECK

Acteur/regisseur Clint Eastwood produceert een film over pianist/componist Dave Brubeck (86). De documentaire omspannt de hele loopbaan van Brubeck, tot en met zijn jazz-opera Cannery Row Suite uit 2006. Ook wordt de acteur voorzitter van een comité dat zich inzet voor het behoud en beheer van Brubecks levenswerk, waarin ook Wynton Marsalis zitting neemt.

De documentaire heeft als werktitel 'Dave Brubeck - In His Own Sweet Way' en wordt geregisseerd door Bruce Ricker. "Dave Brubeck is an American legend", zegt Eastwood in een persbericht van de University of the Pacific, eigenaar van een groot deel van Dave Brubecks archief. "He is an American original who continues to make significant contributions to music, introduced a whole new generation to the world of jazz, and continues to explore the international language of music." Eastwood en Ricker maakten samen eerder de documentaires 'Thelonious Monk, Straight No Chaser' en 'The Last of the Blue Devils' over de jazz in Kansas City. Het tweetal is ook bezig met een film over Tony Bennett. Eastwood maakte in 1988 met 'Bird' een bioscoopfilm over het leven van Charlie Parker.

VERVOLG PAGINA 1

Hun optreden ziet de organisatie ook als een eerbetoon aan het Bimhuis: "al decennia de door Huub van Riel geprogrammeerde muziektempel waar dergelijke musici een 'thuis' en gewillig oor vinden voor hun baanbrekende en experimentele jazz".

The Hague Jazz biedt meer dan jazz alleen. Zo is er bijvoorbeeld ook een onderdeel jazzgerichte dance. Het programma hiervan is samengesteld door DJ Maestro. Hij nodigde vier Nederlandse formaties uit: the Jazzinvaders, State of Monc, Kraak en Smaak, Monsieur Dubois, en vier buitenlandse acts: Nicola Conte, Alice Russell, KOOP en Max Sedgley and the Shoots. Zelf draait hij ook. Andere festivalgasten zijn Nigel Kennedy, Percy Sledge, Solomon Burke en Candy Dulfer.

De organisatie hoopt op 7.500 toeschouwers per dag. De toegangsprijzen zijn bewust laag gehouden, omdat de organisatie niet wil dat die een belemmering zouden kunnen vormen: 37,50 euro per dag en 60 euro voor het gehele festival. The Hague Jazz: "Wij pogen hiermee ook de 'verblanking' van het festivalgebeuren een halt toe te roepen. Juist een zo gastvrij muziekgenre als jazz, dient ook gastvrij jegens de Nederlandse samenleving te zijn. Uiteindelijk is naar onze mening de jazz hier ten zeerste mee gebaat."

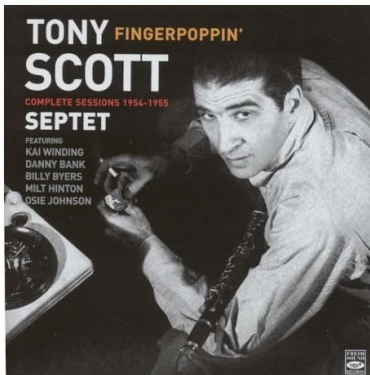
Aan het eigenlijke festival gaat op 16 mei een preview vooraf. Artiesten die hier optreden zijn Ladysmith Black Mambazo, Spyro Gyra, Ian Parker, Joy Denalane en Caroline de Rooij. De podia van de preview staan op verschillende plekken in de stad en Scheveningen, zoals bij boek- en muziekhandel Paagman en op het Plein en de Grote Markt. Ook het Zeeheldentheater werkt mee.

(www.thehaguejazz.com)

IN MEMORIAM

Door Han Schulte

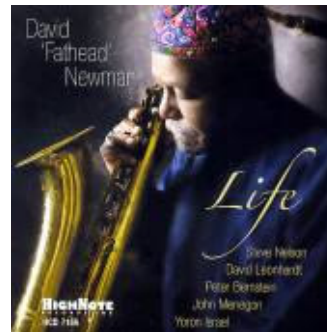

TONY SCOTT: VISIONAIRE KLARINETTIST EN WERELDREIZIGER

Klarinettist Tony Scott (1921–2007) is woensdag 28 maart op 86-jarige leeftijd in Rome overleden aan prostaatkanker. Scott was het laatste decennium enigszins uit het zicht geraakt door zijn sporadische optredens. Deze onrustige, nieuwsgierige wereldbestormer maakte carrière in zijn geboorteland Amerika na een Juilliard muziekstudie en een cursus atonale muziek bij Stefan Wolpe. Hij onderging de overgang van swing naar bop en voelde zich evenzeer thuis bij swingtrompettist 'Hot Lips' Page als beboppionier Charlie Parker, met wie hij regelmatig optrad. Tenorist Ben Webster leerde hem de kneepjes van het vak, maar zijn echte leer-school was New Yorks 52nd Street waar tijdens en na WO II alle jazzsterren in de clubs speelden en Tony met hen jamde. Ondertussen speelde hij in de bands van Buddy Rich, Claude Thornhill, Charlie Ventura en Duke Ellington, maar genoot weinig bekendheid. Dat veranderde met name door zijn optredens met Billie Holiday, voor wie hij ook arrangeerde. Vele jaren achtereen won hij in de jaren vijftig de grote jazzpolls als beste klarinettist. Daarnaast was hij ook een uitmuntend pianist. Hij behoorde tot de selecte groep klarinet-tisten, die zich het bopidoom volledig eigen hadden gemaakt. Na de dood van zijn idool Charlie Parker, reisde hij lang door Europa en Afrika. In 1959 maakte hij een serie adembenemende 'dedication' opnames, die veel later op Sunnyside uitkwamen: 'Misery (to Lady Day)' – jarenlang door Billie zelf vertolkt –, 'Requiem for 'Hot Lips' Page', 'Rememberence of Art Tatum' en 'Lament to Manolete', opgedragen aan de stierenvechter. Plus 'Portrait of Anne Frank' en 'Memory of My Father'. Onrust, nieuwsgierigheid, de dood van jazzidolen, een dalende populariteit en afnemend werk dreven hem naar het Verre Oosten. Maakte hij met 'Manolete' al een opstapje naar andere terreinen dan de jazz, met zijn albums 'Music for Zen Meditation (and other Joys)' (1964) en 'Music for Yoga Meditation (and other Joys)' (1968) zette hij als eerste jazzmusicus een belangrijke stap richting wereldmuziek en new age. De enorme verkoopcijfers daarvan hielpen hem door de magere jaren van de jazz heen. Als zoon van naar de VS geëmigreerde Italiaanse ouders vestigde hij zich in de jaren zestig in Rome en bestreek vandaaruit heel Europa en maakte ook trips naar New York. In ons land was hij in 1967 te horen in Arti & Ami-

citiae Amsterdam met schril en neurotisch spel in het allerhoogste register. Alsof hij zijn West Coast-achtige opnames van 'Vendome' en 'Blue Room' en de genoemde prachtige, subtiele 'tributes' van de jaren vijftig hardhandig wilde wegvagen. Voor het NCRV-tv-programma 'Jazz met Jacobs' werd in december 1967 zijn spel in een der rtv-bladen omschreven als: "Het is niet mooi, maar wel opwindend en fascinerend. En ook om te zien. Want hij maakt zich zeer druk. Zwaait, duikt, veert omhoog, de lange haren wapperend om het overigens kaler wordende hoofd." Ook in 1977 gaf hij hier concerten, waaronder in het Bimhuis en de Boerenhofstede in Laren. Daar heeft hij kennelijk toetsenist Cees Schrama ontmoet, die met Scott en gitarist Jan Akkerman het album 'Prism' produceerde, waarvan de speelstijl volledig afweek van eerdere platen. Scott meldde Melody Maker in 1981: "There are a lot of demons down inside me...". Die demonen kwamen uiteindelijk allemaal door dat smalle klarinetrietje naar buiten en daarmee was Scott de laatste der bopklarinet-mohikanen. Resteren zijn autobiografie 'Bird, Lady and Me', de jazzfoto's die hij van talloze collegae maakt, zijn hybride platenoeuvre en de film 'A Man, A Story' waarin Scott zichzelf speelde. En welke jazzmusicus bewonderde hij uiteindelijk het meeste? Lester Young.

JAZZRADIO TOP 10

1. **DAVID 'FATHEAD' NEWMAN**
Life
2. **MATT WILSON**
The Scenic Route
3. **TIERNEY SUTTON BAND**
On The Other Side
4. **VARIOUS ARTISTS**
Billy Strayhorn: Lush Life
5. **ROBERT GLASPER**
In My Element
6. **PAT METHENY & BRAD MEHLDAU**
Quartet
7. **RUSSELL GUNN**
Russell Gunn Plays Miles
8. **ONE MORE**
The Summary Music Of Thad Jones
9. **OSCAR PETERSON, RAY BROWN & MILT JACKSON**
What's Up? The Very Tall Band
10. **WAYNE BERGERON**
Plays Well With Others

De Jazzradio Top 10 [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio.](#)

STRAIGHTAHEAD?

Door Jaap Lüdeke

GUNSTIGE WIND VOOR SMALLE JAZZBEURS

Als je de bedrijven die zich bezig houden met het uitbrengen van oude opnamen op een rijtje zet en de gunstige prijzen vergelijkt, is er maar een conclusie mogelijk: er woedt een ware prijzenslag in de jazz-cd-sector. **Fresh Sound Records** tikkert al jaren aan de weg met het aanbieden van opnamen waar we, in veel gevallen, het bestaan niet eens van kenden. Ook in de catalogus van het eveneens in Barcelona gevestigde **Jazz Messengers** is het smullen geblazen. In beide gevallen variëren de prijzen per cd van 10 tot 14 euro. Het gaat hier om hele producties, met volledige informatie. Geen verzamelaars.

Het Britse **Proper Records** adverteert met pakketjes van vier cd's voor de prijs van één. Ook hier wordt de halve jazz-geschiedenis op quasi laconieke wijze aangeboden, van Jelly Roll Morton tot Stan Getz, en van Mildred Bailey tot Chet Baker. En zelfs Proper Records krijgt alweer concurrentie te duchten van het eveneens Britse **Giant Steps Recordings**, onderdeel van Cherry Red Records. Namen? Oscar Peterson, Gerry Mulligan, Shorty Rogers en Dizzy Gillespie, onder anderen. Alle genoemde labels zijn in ons land verkrijgbaar. Giant Steps doet ook in 'digital downloads'. Wordt dat op den duur de dood van de cd?

Brilliant Jazz heeft zich ook in de strijd gemengd met boxjes en enkele cd's van Charlie Parker, Fats Navarro, Mulligan, Monk, Rollins en Rita Reys. De Parkerbox (drie cd's) kost nog geen 10 euro. Inmiddels is ook ZYX Music gestart met de goedkope serie **Original Jazz Standards**, een variant op de bekende Original Jazz Classics. Bij die aanbiedingen vind je: Charles Mingus (Stuttgart 1964), Art Pepper, Tristano, Konitz, Zoot Sims, enz. enz. Dat zijn weer enkele cd's, overigens zonder gegevens.

Wie evenwel in deze ongekende slag de kroon spant is **Quadromania** – Jazz Edition, van het Duitse Membran Music. Hier verkrijgbaar bij V&D. Het betreft coryfeeën als Tommy Dorsey, J. J. Johnson, Barney Kessel, Sonny Rollins, Gene Ammons, Charlie Ventura en ga zo maar door. Het zijn totaal 25 dozen, steeds inhoudende vier cd's, tegen de prijs van 7 euro per doos en inclusief een 24-bit-restauratie. Hier en daar ontbreekt de nodige informatie, het zijn in de meeste gevallen verzamel-cd's en toch kan het een verrijking van de platenkast betekenen voor fans die wel eens iets meer van hun favorieten willen horen. In het algemeen is de geluidskwaliteit redelijk tot goed te noemen. Warenhuizen, platenwinkels maar ook de jazzspeciaalzaken beschikken soms over die fantastische aanbiedingen. Deze oorlog mag nog wel een tijdje voortduren, zeker voor de smalle beurzen.

VPRO/BOY EDGAR PRIJS 2007

Woensdag 11 april krijgt pianist Bert van den Brink zijn welverdiende VPRO/Boy Edgar Prijs uitgereikt. Hij mocht zo doende een avondje Bimhuis – Amsterdam vullen, wat wel tot onderhoudende resultaten zal leiden, gezien Van den Brinks selectie. Hein Van de Geyn (enig juiste spelling), Hans van Oosterhout, John Engels, Ernst Reijseger, Benjamin Herman, Jesse van Ruller en David Kweksilber zullen er zijn. De VPRO-Radio maakt er opnamen die zaterdag 5 mei op Radio 6 worden uitgezonden tussen 21.02 en 24.00 uur.

ICP IN DOWNBEAT

Onder de titel 'In For Life', besteedt Michael Jackson in de DownBeat van april aandacht aan het veertigjarig jubileum van de Instant Composers Pool. Zes pagina's lang is er na de ondertitel 'The 40-Year Coincidental Saga of the Instant Composers Pool' een uitgebreid verslag te lezen over de Pool die destijds werd opgericht door Willem Breuker, Misha Mengelberg en Han Bennink. In het vragenlijstje antwoordt Bennink "NO" als wordt geïnformeerd naar zijn muzikale filosofie. Mengelberg beantwoordt de vraag over zijn Favorite Improvisational Device, met: "Hindering People". Voor wie het echt wil weten, Bennink heeft schoenmaat 45! Verder in het lijvige artikel waardevolle informatie over de in Amerika behoorlijk populaire ICP, wat weer tot uitdrukking komt in de plaatsing, vrijwel jaarlijks, van de formatie in de gezaghebbende Critics Poll van het Amerikaanse jazzblad.

GOUD VOOR PORGY EN BESS TERNEUZEN

Deze maand viert Porgy en Bess in Terneuzen het vijftigjarig bestaan. Door de jaren heen is de lunchroom uitgegroeid tot een belangrijk cultuurpodium met plaats voor jazz, blues, klassiek en literatuur. De feestelijkheden zijn al 5 april begonnen en duren tot 29 april. Maandag 9 vertelt Freek de Jonge over The Story of Porgy & Bess. Er is blues van de Eelco Gelling Band, de 13^e. Pianist Randal Corsen is de 15^e aanwezig in Terneuzen met muziek uit Curaçao. De 19^e treedt het kwintet op van trompettist Roy Hargrove. Onder dat vijftal bevinden zich altist Justin Robinson en pianist Gerald Clayton, de zoon van basist/orkestleider John Clayton. Zondag 22 april presenteert Porgy & Jazz Zeeuwse Zonen met – kon niet missen – saxofonist Jan Menu, maar ook met 'coming man' Rik Mol. Speciale gast is John Engels, geboren in...Groningen. Zaterdag

28 is ook Digd' Diz van de partij. Het totale programma van het met trots jubilerende podium is te vinden op www.porgyandbess.nl.

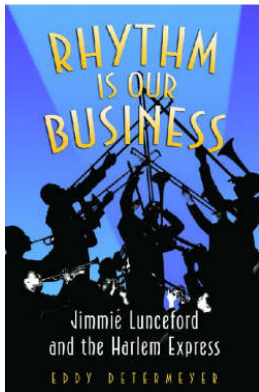
DE TOR ENSCHEDE

Via Google en Jazz Clubs Worldwide geeft de laatste instantie een uitgebreid overzicht van ongeveer 3.500 clubs waar jazz wordt gespeeld. De site zit vol met allerlei overige jazzinfo. Wie bij de Nederlandse clubs De Tor opzoekt, wordt gevraagd contact op te nemen met Peter Huijts. Dat is de in 2005 overleden programmeur van het jazzpodium. Slordig. Eerstvolgend concert daar staat op naam van het Trio Rein de Graaff met gastsolist Scott Hamilton. Datum, vrijdag de dertiende. De Tor heeft volgens een medewerker niets te maken met het insect, maar is een afkorting van: Totale Oecomenische Revolutie.

Jaap Lüdeke is jazzjournalist en presentator/samensteller van het radioprogramma 'Lüdeke Straightahead?' (iedere 1ste en 3de zaterdag van de maand om 16.00 uur op de ConcertZender/Radio 6 en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van www.concertzender.nl).

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder

JIMMIE LUNCEFORD: NOT FOR DANCERS ONLY

Eddy Determeyer heeft het voor elkaar gekregen! Een eigen boek over zijn geliefde band, die van Jimmie Lunceford. Hier is zonder meer een felicitatie op zijn plaats. We wisten dat hij al tijden bezig was gegevens te verzamelen, en meerdere artikelen in de vaderlandse jazzpers toonden aan dat het hem ernst was: er moest en zou een boek komen. Aan de belangrijkste bands of hun leider zijn zo langzamerhand wel een of meerdere boeken gewijd. Uitzonderingen zijn Chick Webb, Boyd Raeburn – een aangekondigde studie van Jack McKinney laat al decennia op zich wachten – én Jimmie Lunceford. Over hem artikelen genoeg: er is een persoonlijke getuigenis van Ralph Gleason, die de band in 1939 heeft zien spelen, er is een kritische noot van Bill Russo met een tegenwerping van Albert McCarthy, en voor een muziekanalytische benadering kunnen we terecht bij Max Harrison en Gunther Schuller. Aan een complete studie van Jimmie Lunceford en zijn band had nog niemand zich gewaagd. Dat had zo zijn reden.

Om te beginnen, Lunceford (1902) was een weinig kleurrijk persoon. Burgerlijkheid was troef: hij dronk niet, hij rookte niet, hield vast aan zijn principes, was eerzuchtig en ging recht op zijn doel af. Luncefords belangrijkste arrangeur, Sy Oliver, zei van hem: "This guy was the world's greatest square. Maar hij had iets, vanaf het moment dat hij opkwam." Hij studeerde af in de sociologie, haalde de pedagogische aantekening, zoals we tegenwoordig zeggen, en liet zich gedegen scholen in muziektheorie. Hij bespeelde diverse instrumenten, maar was nooit lid van een andere band. In Memphis werd hij benoemd als leraar in Engels, Spaans, muziek en sport. Uit de leerlingen daar vormde hij een band, die uiteindelijk uitgroeide tot de Harlem Express, waarvan hij tot zijn vroege dood in 1947 de leider bleef. Het was bovendien een vrij hechte band, waarin maar weinig mutaties plaatsvonden. Over zijn jonge jaren had Lunceford zich nooit uitgelaten; jeugd- en familiekiekjes waren niet beschikbaar. De enige nabestaande, een oomzegger, kon daar ook weinig meer aan toevoegen dan dat zijn grootouders hun kinderen altijd het belang van een goede onderwijsopleiding hadden voorgehouden. Een jeugdige belangstelling voor de toen opkomende vliegerij resulteerde in het halen van een vliegbrevet.

Met dit weinig spectaculaire beeld voor ogen zal Determeyer hebben ingezien dat hij het moest hebben van bibliothecaris-

sen, historici en getuigenverklaringen. Hij reisde daarvoor stad en land af en klampte iedereen aan, persoonlijk of via de telefoon, die maar enigszins met zijn onderwerp in verband gebracht kon worden. Zo dateren de eerste citaten al van dertig jaar terug. Nog op het laatst kwam hij te weten dat Lunceford niet geboren was in Fulton, Missouri, maar in de buurt van een gelijknamig en veel kleiner dorp in Mississippi. Van daaruit trokken zijn ouders naar het welvarende Oklahoma City, overigens al net zo'n smeltkroes van muziekvormen als het immer genoemde New Orleans. Toen hij twintig was schreef Lunceford zich in aan de Fisk University in Nashville. Voor Determeyer een reden nader in te gaan op het verleden van deze universiteit. Bekend geworden zijn de zanggroepen die eind negentiende eeuw de wereld afreisden om geld in te zamelen.

Vanaf hoofdstuk drie krijgt de band zijn definitieve gestalte. Om de eentonigheid van een schier oneindig lange reeks engagementen van voornamelijk one-nighters te doorbreken richt de auteur zijn focus op een of meer bandleden of gebeurtenissen. Zo is Willie Smith vanaf het begin niet alleen een aanwinst vanwege zijn spel op alt en klarinet en als arrangeur, maar wordt hij ook de strenge repetitor van de rietsectie. Na verloop van tijd versterkt trombonist/arrangeur Eddie Durham niet alleen de kopersectie, maar doet hij ook de eerste pogingen tot het versterken van de elektrische gitaar. De eerste – en achteraf ook de enige – Europese tournee in februari-maart 1937 bleef beperkt tot Scandinavië.

De auteur heeft, in tegenstelling tot soortgelijke werken, er gelukkig van afgezien het platenoeuvre systematisch af te lopen. Dat is, zie hierboven, al eerder gedaan. Wel komt een paar maal het kenmerkende en voor bigbands van die dagen toen al enigszins verouderde two-beat ritme ter sprake. Determeyer citeert daarbij op pag. 59, zonder bronvermelding, de heldere uiteenzetting die Robert Veen schreef in Doctor Jazz Magazine van juni 2005.

De band was er niet alleen voor de dans, zoals een van hun nummers, 'For Dancers Only', suggereert, maar was er ook om naar te luisteren en om naar te kijken. Befaamd werd het gedisciplineerd laveren en het op en neer bewegen van het koper en het riet; zie ook de silhouetten op de omslag van het boek. Als het bergafwaarts gaat met de band en de een na de ander de band verlaat, onder meer vanwege een hoge salariering elders – Tommy Dorsey in juni 1939 tegen trompettist/arrangeur Sy Oliver: "Wat Lunceford je vorig jaar ook gaf, ik doe er \$ 5000 bovenop." "Verkocht", zei Oliver – ontweekt het bandverhaal zich verder via de vele verklaringen van degenen die niet aflaten de verdiensten van de band te benadrukken: Horace Silver, Hank Jones, Arnett Cobb, Bill Perkins, George Duvivier, Gerald Wilson; een paar minder hadden, wat mij betreft, ook volstaan. Opvallend vaak wordt van de toenmalige critici de later omstreden Hugues Panassié aangehaald: blijkbaar een van de weinigen die in die jaren de band op zijn merites beoordeelden.

Dit, ook uiterlijk, zeer verzorgde boek bevat verder een gedetailleerde index en een veertig pagina's omvattende discografie met de eerste 78-toerenplaten en alle heruitgaven op cd.

Eddy Determeyer. Rhythm is our business: Jimmie Lunceford and the Harlem Express. – Ann Arbor : The University of Michigan Press, 2006. – 313, [12] pag. – (Jazz Perspectives). – ISBN 0-472-11553-7 geb. met stofomslag. Prijs 29,95 dollar

CD-RECENSIES

BASSDRUMBONE

The Line Up

Clean Feed (www.cleanfeed-records.com)

All Star-groepen zijn de natte droom van iedere festivalorganisator. In de praktijk pakken ze echter zelden zo uit als gehoopt. Met de beste voetballers bereik je ook niet per se een teamgeest die tot overwinning leidt. BassDrumBone is een mooie uitzondering op dit verhaal. Het grote verschil zit hem er dan ook in dat de drie musici elkaar hebben gevonden. Dat maakt dat het trio na dertig jaar op 'The Line Up' een nog altijd even vitale indruk maakt als toen bassist Mark Helias, slagwerker Gerry Hemingway en trombonist Ray Anderson twintigers waren. De jonge talenten van toen behoren nog steeds tot de absolute top van hun generatie, en hun respectieve instrumenten lijken geen geheimen voor hen te kennen. Met zijn majestueuze toon kan Ray Anderson teder een ballad neerzetten, die tegelijk stoer is (zoals in 'Rainbow'). Maar hij kan evengoed knetterend funken, zoals in de opener, 'Insistent'. De ronkende bassvamps van Helias zorgen voor de hartslag van de altijd aardse muziek. Het precieze drumwerk van Hemingway is raak waar het strak moet zijn, maar tegelijk losjes in z'n opvatting en tevens gericht op klank. De solo die hij neerzet in 'A Cuppa' is perfect van opbouw, en z'n trommels zijn wonderschoon gestemd. Dat ze alledrie ook nog componisten van formaat zijn, zorgt ervoor dat 'The Line Up' een complete plaat is, waar geen noot te veel op staat. Van het ontroerende 'And Then Some' van Helias, via de gospelmelodie van Andersons 'On Solid Ground' naar het funky 'Rallier' van Hemingway. Hulde aan het Portugese label Clean Feed, dat de cd uitbrengt. (Herman te Loo)

EXPANDED BOTANICS

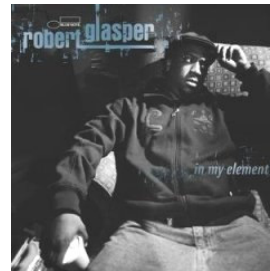
Refugium

Ninth World Music

Electro Acoustic Impro Music. Daarmee is wel de richting van deze tweede cd 'Refugium' van Extended Botanics aangegeven, maar niet de inhoud. Phillip Wachsmann, viool en elektronica, Peter Ole Jorgensen, drums en percussie, en Jakob Riis, laptop - en in het verleden trombone - spelen uitsluitend eigen composities. Het gezamenlijk improviseren blijkt daarbij belangrijker dan het individueel soleren. Dat is de kracht van deze groep en tevens het zwakke punt. Aan gezien Wachsmanns viool weinig solistisch te horen is en zijn elektronica acties deels samenvallen met Riis laptop, valt veelal alleen het percussiewerk van Jorgensen solistisch te destilleren. Wachsmann is een ervaren violist, die al in de zomer van 1975 met trombonist Radu Malfatti in het Bimhuis speelde en twee jaar later daar eveneens met Peter Cusack

en kort daarna met zijn eigen groep Chamberpot optrad. Hij behoort al vier decennia tot de Europese impro-scene, studeerde in Engeland en maakte meer dan honderd albums, waarvan een deel op het mede door hem opgerichte label Bead. De Scandinaviërs Jorgensen en Riis zijn hier minder bekend. Een 'refugium' is een natuurgebied, dat ondanks veranderingen in de omliggende gebieden, volledig zichzelf is gebleven qua fauna en flora. Niet aangetaste micronatuur derhalve. En dat spreekt deze 'botanici' aan. Ze bezoeken in dat gebied een paviljoen, een bibliotheek waar de elektronica het haardvuur laat knisperen, een kas waar het spookt, een uitkijkpunt, een veldje met minimal music en een violsolo, een slaapzaal waar een Japanse sfeer heerst, en de kelder waar het zo hard kraakt, dat het lijkt alsof de mast van een VOC-schip het gaat begeven. Deze muziek beweegt zich tussen de knetterende kraakdozen van Michel Waisvisz, die najaar 1975 in het Stedelijk Museum Amsterdam zijn 'Kraakdozententoonstelling' hield, en de elektronica van onze innovatieve pioniers Tom Dissevelt en Dick Raaymakers. Maar Extended Botanics voegt daar een grote variatie in subtiele sferen aan toe. Soms is de muziek zo subtiel, dat het overesthetische 'mannelijke, belletje, baardje'-syndroom van het Modern Jazz Quartet dreigt. Anderzijds zijn grote delen van 'Refugium' uiterst geschikt als filmmuziek - in positieve zin - door een eigenzinnig karakter. Een interessante cd zonder clichés. Drummer/percussionist Peter Ole Jorgensen is rijp voor een solo-cd.

(Han Schulte).

ROBERT GLASPER

In my element

Blue Note Records

Met Jason Moran, Kenny Werner en Robert Glasper beschikt Blue Note over drie pianospelende modernisten van formaat. Glasper, nog geen dertig jaar, maakte in 2005 zijn debuut bij het prestigieuze label. Dat eerste album ('Canvas' - 2005) en een wervend stuk in de New York Times zorgden ervoor dat we hem vorig jaar al op Europese festivals konden aantreffen.

Glasper trotseert de faam van Moran en vooral van Brad Mehldau met een flinke dosis zelfvertrouwen in zijn spel. Op 'In my element' levert de balans binnen het trio een triangeluid op dat meteen de basis is voor succes van Glaspers swingende bedrijfje. Niet de aanwezigheid van piano, bas en drums bepaalt dat, maar de persoonlijke manier waarop ze hun instrument beheersen. De bassist is Vicente Archer, de drummer Damion Reid. Deze klassieke bezetting genereert moderne jazz, mede via diepe composities van de leider, zonder dat na een paar tellen de naam van Bud Powell of Bill Evans gaat rondzingen. Luister zaterdag 21 april tussen 16.00 en 17.00 uur naar 'Straighthead?' en raak in de ban van deze jonge pianogigant. (Jaap Lüdeke)

CD-RECENSIES VERVOLG

TAMMEN, HARTH, DAHLGREN, ROSEN Expedition – live at the knitting factory ESP-disk

Als swingen al moeilijk is, dan is niet swingen misschien nog wel moeilijker. Wanneer uitsluitend geïmproviseerd wordt, en swing en harmonie bewust gemedend worden, ontstaat niet de meest toegankelijke muziek. Als je de muziek gemaakt ziet worden, is het al wat gemakkelijker. Maar als de muziek alleen op cd verschijnt, is dat iets voor de echte liefhebber. We hebben het hier over de band rond gitarist Hans Tammen; Alfred Harth op tenor en basklarinet, Chris Dahlgren op bas en elektronica en Jay Rosen op slagwerk. Tammen speelt 'endangered guitar'. Hij legt de gitaar neer en speelt erop met behulp van diverse hulpmiddelen, zoals hamers. Zijn manier van spelen is gelijk aan de sfeer van de hele plaat: hoogst ongebruikelijk en wars van muzikale afspraken. De opnamen dateren al weer van 2001 en zijn nu pas uitgebracht. Hoewel het een hele klus is om het album uit te zittten, is het wel degelijk avontuurlijk. De effecten maken je nieuwsgierig naar de rest, maar swingen doet het nergens. 'Expedition' is een live-opname maar applaus is niet te horen. Was het publiek misschien al weg?
(Peter J. Korten)

DAVID BINNEY, EDWARD SIMON Océanos Criss Cross

Altist David Binney en pianist Edward Simon kennen elkaar al meer dan vijftien jaar en hebben in die tijd heel wat samen gespeeld. 'Océanos' is de derde cd waarop ze als co-leiders samenwerken. Bas en drums worden bediend door Scott Colley en Brian Blade, voorwaar geen onbekenden. De acht stukken zijn van de leiders en worden in een klein uur gepresenteerd. De Zuid-Amerikaanse oorsprong van Edward Simon (Punta Cardón, Venezuela) speelde al eerder een rol in zijn werk. Na 'The Proces' en 'Unicity' is hij weer bij zijn roots; latin klanken, percussie, blazers en een zangeres. Op deze cd horen we ook gitarist Adam Rogers. Luciana Souza zingt op een aantal stukken. Ze doet dat zonder woorden en unisono met Rogers' gitaar op 'Impossible Question' en met Binney's sax op 'Twenty Four Miles To Go'. Meestal horen we het vaste kwartet zodat Simon zijn westerse composities kan laten samensmelten met latin. Binney doet niet voor hem onder; tenslotte bracht hij ook vier composities mee. De twee leiders zijn elkaars gelijke in de mate waarin ze de muziek verkennen. Ze gaan vrij diep op de thema's in, waardoor er een intensievere soort muziek ontstaat. Emotioneel geladen en genuanceerd. Bijvoorbeeld 'Home' van David Binney; wonderschoon. (Peter J. Korten)

ROBERT ROOK TRIO Hymn For Fall Norcd

Pianist Robert Rook is afgestudeerd wiskundige. In zijn spel is gelukkig meer sprake van gevoel dan van harde logica. Hij geniet niet de bekendheid die hij verdient, want hij heeft al heel wat gepresteerd in zijn muzikale loopbaan. Op zijn nieuwe cd speelt hij met drummer Dick Verbeecq en de Noors/Amsterdamse bassist Thomas Winther Andersen. Deze laatste is verantwoordelijk voor de zeven composities op de

plaat. Rook en Andersen werken al vijftien jaar samen. Dat resulteert in hechte muziek. 'Hymn For Fall' heeft niet de depressieve sfeer die de herfst helaas bij velen oproept. De plaat getuigt van een professionele visie op het pianotrio. De ritmetandem soleert spaarzaam en dat laat Rook alle ruimte om te schitteren. Hij speelt in lange golven van energieke improvisatie. In 'Global Perspective' gaat het tempo omlaag. Dit is een ballad in $\frac{3}{4}$, waarin later op gedoseerde wijze toch weer het tempo omhoog gaat terwijl Verbeecq zijn brushes gebruikt. De cd getuigt niet van uitdagend avontuur, maar bevat wel kunstige, integere muziek. Binnenkort komt ook een dubbel-live-cd uit met opnamen van Robert Rook van februari 2006 in het Bimhuis. Ook een live-dvd is in de maak. En dat zonder conservatoriumopleiding. Waar Rook is, is vuur!
(Peter J. Korten)

BETWEEN Contemplation Intuition

BETWEEN Silence beyond time Intuition

De groep 'Between' produceerde tussen 1970 en 1980 zes albums. Twee daarvan zijn nu opnieuw uitgebracht op cd. De albums 'Dharana' en 'Hesse between music' (beide uit 1974) zijn al eerder op cd uitgekomen op het Wergo-label. De kern van de groep werd gevormd door Peter Michael Hamel (keyboards), Roberto C. Détrée (akoestisch gitaar), Robert Eliscu (hobo), Tom van der Geld (vibrafoon), Jeffrey Biddeau (conga), Roger Jannotta (blaasinstrumenten) en Gary Lyn Todd (contrabas). Een groep musici, die elkaar eind jaren zeventig van de vorige eeuw ontmoetten in München, met zeer uiteenlopende muzikale wortels: klassieke muziek, middeleeuwse muziek, Latijns-Amerikaanse, Keltische en Arabische muziek, jazz/rock en avant-garde. We praten over het verleden want 'Between' bestaat niet meer. De heruitgaven bieden ons de gelegenheid andermaal hun muziek te beluisteren. En die is zonder meer de moeite waard. De stijl van de muziek van 'Between' is zoals hun naam uitdrukt, 'ergens tussenin'. Voor wie onbekend is met hun werk, de muziek van de Amerikaanse groep Oregon (met name uit de periode van wijlen percussionist en sitarspeler Collin Walcott) en van de Noorse saxofonist Jan Garbarek vormen verwantschap. 'Contemplation' (1977) is meer beschouwend van aard met minder duidelijk gedefinieerde klankpatronen, terwijl 'Silence beyond time' (1980) een meer uitgesproken karakter kent met composities die een herkenbare structuur hebben. De muziek van 'Between' laat zich misschien nog het best omschrijven als samensmelting van wat ogenschijnlijk onverenigbaar is (lees de hierboven genoemde muzikale origines). Tegelijk is dat wat zo fascineert. Het doorbreken van muzikale conventies en het zoeken naar wat bindt. Verschillende culturen die in hun integratie en met behoud van het eigene komen tot nieuwe en oorspronkelijke concepten. Beide cd's bevatten niet eerder uitgebrachte nummers. Naar verluidt worden ook de twee resterende nog niet op cd uitgebrachte platen door het label Intuition uitgegeven. We wachten met spanning af. En tot die tijd kunnen we ons gelukkig prijzen met deze twee heruitgaven. (Frank Huser)

JAZZFLITS is genomineerd voor de Jazz Media Award 2007

CD-RECENSIES VERVOLG

CHARLIE VENTURA
Blue Prelude
Quadromania/Membran Music

Membran Music wordt in Nederland vertegenwoordigd door Hermans Retail, dat weer inkoop voor V&D. De Duitse firma levert verzamel-cd's waarbij gedacht is aan fans die al jaren snakken naar bepaalde opnamen. Zoiets kan behoorlijk knagen. Neem bijvoorbeeld het concert van Charlie Ventura in de Civic Auditorium, Pasadena (9 mei 1949). Hiervan zijn acht stukken aanwezig in het pakket 'Blue Prelude', inhoudende vier cd's. Prijs, ik zeg het nog maar een keer, is zeven euro, per pakket (er zijn er 25).

Charlie Ventura (1916-1992) speelde vrijwel het gehele arsenaal aan saxofoons. Ventura werd – zie Roland Kirk, hij speelde ze vaak tegelijk – hier en daar beticht van clownerie. Niet terecht natuurlijk. Ventura kon spelen en trachtte het grote publiek te bereiken. Jackie Cain en Roy Kral laten horen wat scatten is. Ik zou wel eens een bericht willen lezen dat er binnenkort een scatconкурс wordt gehouden. Bijna alle zangeressen en zangers gaan er tegenwoordig met een wijde boog omheen, wat op zich wel weer is te waarderen, want in het verleden waren de resultaten beneden peil. Iets voor conservatoria, deze 'lost art'?

Dit pakket cd's van de lekker extroverte Charlie Ventura zit vol ouwe rotten, als Red Rodney, Benny Green (tb), Red Callender en Conte Candoli. Wie heeft Barney Bigard al eens horen spelen bij Ventura? Ik tot voor kort niet en daarom kocht ik deze aparte aanbieding.

(Jaap Lüdeke)

CARNIVAL SKIN
Carnival Skin
Nemu Records (www.nemu-records.com)

Het internationale kwintet Carnival Skin maakt met 'Carnival Skin' z'n debuut op het nieuwe Duitse label Nemu Records. Drummer Klaus Kugel is een van de aanstichters daarvan, en ook in Carnival Skin zit hij achter de trommels. De cd opent met de sterke, springerige, Dolphy-achtige compositie 'Journey to Strange' van klarinettist Perry Robinson. De veteraan (inmiddels alweer 69) klinkt goed samen met trompettist Peter Evans. Met de ritmesectie van Kugel en de imposante bas van Hilliard Greene, plus de heldere gitaar van Bruce Eisenbeil, is de groep uitgewogen en compact. Er wordt goed gevarieerd tussen vrije improvisatie en thematisch gestuurde delen, en in Greene's 'Iono' kent de cd een zinderend hoogtepunt. Met zijn bas stuwt hij de groep op naar een climax die het Liberation Music Orchestra van Charlie Haden waardig zou zijn geweest. En het is natuurlijk niet toevallig dat Robinson aan dat ensemble z'n grootste bekendheid dankt. (Herman te Loo)

FRED HERSCH
My personal favorites
Chesky Records

'My personal favorites' bevat materiaal van drie eerder door Chesky Records uitgebrachte opnamen: 'Forward Motion' (1991), 'Dancing in the Dark' (1993) en 'The Fred Hersch Trio Plays...' (1994). Niets nieuws dus. En toch. De charme van dit album is, zoals de titel al aangeeft, gelegen in het feit dat Hersch zelf deze compilatie heeft gemaakt. Hersch onderscheidt drie typen 'voedselgroepen' voor jazzmusici: 'standards', waarmee hij doelt op liederen uit de 'great American songbook', 'jazzcomposities' geschreven voor en door jazzmusici en 'originals', eigen composities. Van elk type staat iets op de cd. Fred Hersch is op dit moment één van de meest toonaangevende pianisten. Zijn stijl is zeer herkenbaar; er klinkt 'nieuwsgierigheid' in door. Je hoort hoe hij het materiaal verkent, plooit en weer uitvouwt, ordent en daarmee herontdekt. Technisch zeer begaafd en muzikaal bepaald eigenwijs. 'My personal favorites' is een kleurrijk visietekkaartje. Het is een gevarieerd album met werk dat gespeeld wordt zoals het geschreven is ('Secret love' van Sammy Fain), met bekende nummers waaraan de uitvoerder een eigen interpretatie geeft ('Plays twice' van Thelonious Monk) en titels die ruimte bieden voor improvisatie ('Forward motion' van Hersch). Hersch wordt op deze verzameling vergezeld door Drew Grass en Scott Colley op contrabas, Tom Rainy op drums, Rich Perry op tenorsax en Erik Friedlander op cello. Op 24 november dit jaar speelt het Fred Hersch Trio in de Lantaren te Rotterdam, een dag later in het Amsterdamse Bimhuis. (Frank Huser)

MICHEL PETRUCCIANI
Piano solo
Dreyfus Jazz

Michel Petrucciani (1926-1999) was een fenomeen. Natuurlijk, zijn fysieke handicap die hem een voortdurende pijn bezorgde, was deel van zijn unieke verschijning. En daarmee samenhangend de verbazing dat iemand zoals hij tot zo'n grote artistieke hoogte kon reiken. Niet alleen om deze reden was hij zo'n geliefd musicus. Hij is een onvergetelijk pianist door zijn virtuositeit, zijn techniek en zijn musicerend vermogen. Dreyfus Jazz (het echtpaar Francis en Hélène Dreyfus was persoonlijk bevriend met Petrucciani) heeft de opname van zijn optreden in de 'Alte Oper' van Frankfurt op twee cd's uitgebracht. Het betreft een integrale weergave van het concert dat hij op 27 februari 1997 gaf. Michel Petrucciani is als een goudwerker die blijft zoeken naar zelfs het kleinste stukje van dit edelmetaal, liefst van 24-karaat zuiver goud, en het dan eenmaal gevonden zorgvuldig ontdoet van vuil tot het glanst in alle rijkdom. Ruim anderhalf uur kunnen we genieten van deze virtuoos die alle toetsen van het klavier benut. Bijna net zo kostelijk als zijn spel is zijn vermakelijk lachen tijdens het spelen. Grinniken om de vondsten die hij doet of om de verrassingen die de vleugel biedt. Met slechts een enkele onderbreking speelt Petrucciani de ene na de andere compositie, meestal die van hemzelf, in zijn zo herkenbare tomeloos energieke stijl. Jazz in bebop-stijl met kwinkslagen uit bijvoorbeeld de samba. Maar ook gevoelig en elegant gespeelde ballades. Soms lijkt het wel alsof hij haast had, wetende dat zijn leven kortdurend zou zijn. 'The complete concert in Germany' is een waardevol document van een gepassioneerd pianist. (Frank Huser)

CD-RECENSIES VERVOLG

DEXTER GORDON
Clubhouse
 Blue Note Records

Dexter Gordon herinner ik me van concerten in Doetinchem, Utrecht, Amsterdam en Lissabon. In Doetinchem, eind jaren tachtig, zeulde ik onze kinderen mee naar een jazzconcert om ze te laten kennismaken met die 'artform'. Maar helaas. Het was al te laat voor hen om nog te ontsnappen aan de constante druk van de popmuziek. In Utrecht zag Gordon kans om de rest van het kwartet tijdens een optreden in Vredenburg ruim een kwartier in de steek te laten. Dex begaf zich naar de bar en hoorde op afstand dat drummer Eddie Gladden een veel te lange solo speelde. Het derde hem niet. In Amsterdam was hij met regelmaat te bewonderen in Paradiso. Dat waren initiatieven van Hans Dulfer. Lees zijn meeslepende verhaal over Gordon in 'High Noon in Amersfoort'. Het boek: 'DumDum' heeft ISBN-nr. 90 6265 3057 CIP. In Lissabon had ik een uitnodiging voor een concert van mijn vriend/organisator Luis. Aangezien hij bij zijn aankondigingen altijd werd uitgefloten liet Luis de tv- presentatie van de ene op de andere seconde aan mij over. Naast de bekende film 'Round Midnight' (1986) van Bertrand Tavernier, met Oscarnominatie voor Gordon, zie je hem – zonder tekst – ook af en toe in 'Awakenings' (1990) van Penny Marshall. Met de cd 'Clubhouse' zijn we terug in 1965. Dexter Gordon is dan nog uitsluitend tenorsaxofonist. Als Lester Young 'Mr. Laidback' was, deed Gordon er na hem nog een schepje bovenop. Zijn manier van spreken had ook iets traags. Geen verzinsel, maar pure Dexter. Deze registratie is bijna vijftien jaar op de plank blijven liggen. Producer Francis Wolf liet na de opname Dexter weten dat de ritmie hem niet beviel. Die jongens kregen de schuld omdat hij, heel diplomatiek, Gordon niet voor het hoofd wilde stoten. Het ritmeteam bestaat uit Barry Harris, Bob Cranshaw en Billy Higgins en valt zodoende heus wel mee. De ook aanwezige trompettist Freddie Hubbard redde het sowieso wel, desnoods op zijn bravoure. Alles in aanmerking genomen begrijp ik niet goed waarom deze 'Clubhouse' aanvankelijk niet deugde. (Jaap Lüdeke)

MARTIAL SOLAL
Solitude
 CamJazz (ZYX)

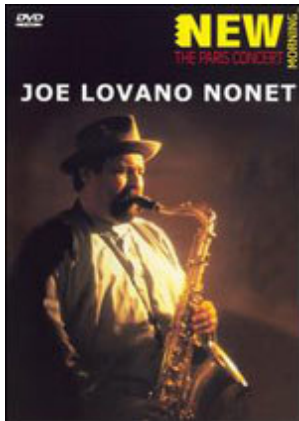
Pianist Martial Solal maakte in 1956 zijn eerste bigbandalbum ('Grand Orchestre') en tevens zijn eerste soloplaat ('Real Gone!'). Beide formules continueerde hij zijn lange carrière, terwijl hij de meeste bekendheid kreeg door eigen trio-optredens op de plaat, het podium en in de radiostudio. Zijn meer dan unieke spel komt tot zijn recht in de soloalbums, waarbij hij veelal standards en eigen composities

combineert, zoals op 'En solo' (1971) en 'Bluesine' (1983). Zijn nieuwste cd 'Solitude' volgt dit parcours met drie standards, twee Ellington-stukken en een drietal eigen composities, waaronder 'Bluesine'. Als de nieuwe versie en de 1983-uitvoering van deze compositie vergeleken worden, blijkt Solal steeds indringender te spelen: meer verve, een fellere aanslag en een sterke decompositie, volledige ontrafeling, van zijn geesteskind. Hij bereikt het stadium waarbij hij een nieuwe Thelonious Monk genoemd zou mogen worden door zijn onvoorspelbare, grillige en toch zeer dansbare stijl. Hij scheurt alle werken in minutieus kleine stukjes en bouwt een spanning op die Ellington nooit heeft bereikt in 'zijn' 'Caravan' en 'In My Solitude'. Tempi-wisselingen, ritme-omkeringen, harmonische spelletjes, weglatingen, opstapelingen..., het lijkt duizelingwekkend, maar het klinkt even logisch als elke Derek Bailey gitaarsolo. 'On a Clear Day' wordt weergaloos mooi gespeeld met een elastische koorddans boven de melodie. En in de alternatieve take van 'Darn That Dream' toont Solal zich richting 80-jarige leeftijd een avant-gardist avant la lettre. Concertbezoekers van het Utrecht Jazz Fest 2007 hebben begin maart zijn trio kunnen horen. Radioluis-teraaars genoten vrijdag jl. bij jazz@vpro van dit concert. 'Solitude' is er voor iedereen die van onvoorspelbare, mooie pianomuziek houdt. (Han Schulte)

PAUL MOTIAN TRIO
Time and time again
 ECM

'Time and time again' van Het Paul Motian Trio is een goed doordacht, maar tevens intuïtieve productie. Drummer Paul Motian, gitarist Bill Frisell en tenorist Joe Lovano creëren een wereld waarin de contouren van het landschap niet door vaste lijnen maar door talmende nuances worden geschetst, als een gedroomd gebied in een transcendent terrein. De drums schilderen het hoopvolle avondrood, de gitaar een orkestrale horizon en de saxofoon geeft de beweging aarzelend haar vorm. Het is die bijna mystieke sfeer waarin het panorama met lonkende vergezichten wordt geschapen. Waar Motian met zijn subtiele spel op trommels en cymbalen, dikwijls met brushes gespeeld, ruimte schept, zijn het Frisell en Lovano die om beurten en in dialoog met elkaar de uitgestrektheid ervan benadrukken. De lichtheid van Frisells fragiele etherische dubbeltonen en de zwoele zwaarte van Lovano's tenorsax houden een boeiende samenspraak. Als stemmen die eerst bedeesd fluisteren en dan weer elkaar openlijk toespreken. 'Time and time again' is het vijftiende album van het trio, dat sedert het begin van de jaren tachtig samenspeelt. Maar van gelegenheid is geen sprake. Dat zal onmiskenbaar ook te maken hebben met het feit dat de drie leden elk afzonderlijk ook in geheel verschillende muzikale projecten opereren. Hun ontmoetingen binnen deze trioformatie bieden hun de mogelijkheid om als trio een eigen jargon te ontwikkelen, gebaseerd op de composities van Motian. Een taal die bijzonder beeldend is en tot de verbeelding spreekt. 'Time and time again' is een uitzonderlijk mooie plaat en een schitterend vervolg op 'I have the room above her' (2005). De cd laat horen hoe drie musici vanuit hun eigen onderscheiden muzikale karakters samensmelten tot een geïnspireerd collectief. (Frank Huser)

DVD-RECENSIES

JOE LOVANO NONET
New Morning (2001)
The Paris Concert (117')
Inakustik

Het verschijnen van jazz-dvd's speelt zich voor een belangrijk deel af buiten de geëigende jazzpaden. Het overzicht en de advertenties ontbreken meestal. Jammer. Tot je een platenwinkel binnenstapt die het niet van de jazzmuziek moet hebben – welke trouwens wel? – en je nauwelijks in het pand aanwezig, stuit op een dvd van het al op cd bejubelde Nonet van Joe Lovano. De nieuwsgierigheid is groot. 'New Morning' is een zeer geslaagde opname, in 2001 gemaakt in die hippe Parijse Club The New Morning, ook bekend van uitzendingen op het Mezzo-kanaal. Er werden veel titels gebruikt die al waren verschenen op de Blue Note '52nd Street Themes'. De bezetting verschilt enigszins, met nu, naast Lovano Ralph Lalama ("I'm the second tenor player"), Steve Slagle en Gary Smulyan bij de saxen; het koper met Barry Reis en Larry Farrell, en verder John Hicks, Dennis Irwin en Lewis Nash. Vier van de negen stukken zijn van de meester, Tadd Dameron. Al bij het eerste stuk op de dvd, 'On a Misty Night', wordt de ontstane energie omgezet in een tomeloos chase chorus van de leider met drummer Nash. In 'Hot House', op het schema van 'What is this thing called Love', wanen alle solisten zich echt thuis. Dat, in tegenstelling tot Lovano's robuuste werk 'Charlie Chan', voor Parker. De springerige akkoorden horen bij 'Milestones' dat John Lewis in 1947 had geschreven, misschien wel met een gemene grijns op zijn gezicht, voor Miles Davis' platendebuut. In het interessante interview met Lovano benadrukt hij nog eens dat de opzet van het nonet was om orkestraties en solo's op gelijke basis te verdelen. "To make it organic", zei Lovano.

Kleur, geluid en beeldvoering gaan hand in hand met het hoge peil van de muziek. De meeste arrangementen zijn van vriend Willie 'Face' Smith. Evenals Lovano is hij afkomstig uit Cleveland, Ohio. Tadd Dameron trouwens ook. Navraag leert me dat deze met enige klem aanbevolen dvd wel degelijk ook bij de jazzspecialzaken ligt. (Jaap Lüdeke)

Heeft u jazznieuws? **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons e-mailadres: redactie@jazzflits.nl.

GANELIN TRIO PRIORITY
Live at the Lithuanian National Philharmony Vilnius 2005
Nemu Records (www.nemu-records.com)

In de late jaren zeventig was het Ganelin Trio het meest radicale, subversieve en vrije ensemble dat de Sovjet-Unie bezat. Toetsenspeler Vyacheslav Ganelin, saxofonist Vladimir Chekasin en slagwerker Vladimir Tarasov traden in het vaderland niet of nauwelijks op, maar verkregen met een concert in Oost-Berlijn welhaast een mythische status omdat een bandje met opnamen ervan het westen bereikte. Om precies te zijn: het viel in de brievenbus van de gevluichte Russische BBC World-producer Leo Feigin. Hij maakte er een dubbel-lp van, 'and the rest is history', zullen we maar zeggen. Leo Records is still going strong, maar het roemruchte Ganelin Trio is helaas uiteengevallen. Na een mislukt avontuur in Israël, met een tweede, muzikaal veel minder interessant trio, is Ganelin nu weer terug in zijn vaderland Litouwen, dat alweer lang verlost is van het oude Sovjetjuk. Met landgenoot Petras Vysniauskas (sopraan- en altsaxofoon) en de Duitse drummer Klaus Kugel heeft hij een tweede groots trio opgericht (onder de naam Priority), dat inmiddels een cd op z'n naam heeft staan ('Live in Germany'), en nu dus deze live-dvd 'Live at the Lithuanian National Philharmony Vilnius 2005'.

In een volgepakte Philharmonie van de Litouwse hoofdstad Vilnius laat het drietal horen dat ze gelouterde improvisatoren zijn met een imponerende instrumentbeheersing en een paar ruim openstaande oren, en wars zijn van imponeergedrag. Alles staat ten dienste van maar één ding: boeiende muziek. Net als het eerste Ganelin Trio speelt ook Priority heel symfonisch. De instrumentale lijnen zijn vaak onafhankelijk, en door de muzikale manier van denken weten de drie een klankbouwsel in elkaar te vlechten dat klinkt alsof het door meer dan door die drie wordt gemaakt. Het concert opent verrassend dromerig, met repeterende synthesizerfiguren, en een prachtige melodielijn op sopraansax, waarbij Vysniauskas een geluid produceert dat soms doet denken aan dat van Jan Garbarek. Hij speelt de boel niet vol, en dat pleit voor hem. Spaarzaamheid is meestal krachtiger dan veel noten. Hij is ook veel ingetogener dan z'n voorganger Chekasin, die met z'n clownerieën het trio veel theatraaliteit meegaf. Dat laatste ontbreekt dus bij het nieuwe trio, maar muzikaal doet het niet onder voor het eerste driemanschap. Er komen veel verschillende genreverwijzingen en sfeerteekeningen langs: jazz, volksmuziek, klassiek, moderne kamermuziek, avantgardistische uitstapjes. Het sluit allemaal naadloos op elkaar aan zonder dat je als luisteraar de weg kwijtraakt. De totale spanningsboog van de twee lange stukken (elk een dik half uur), 'Conversation I' en (oh, verrassing) 'Conversation II' is perfect. Zwaaiend met z'n sopraansaxofoon (als ware het de toverstaf van een sjamaan) stuurt Vysniauskas de muziek zichtbaar naar een haast ondraaglijke climax. Het publiek applaudisseert ovationeel, en uiteraard is een toegift noodzakelijk. 'Homage To Friends' is na het geweld van het slot van 'Conversation II' verrassend balladachtig, soms gevaarlijk balancerend op het randje van de kitsch, maar daarom niet minder ontroerend. Het concert is zowel qua beeld als qua geluid onberispelijk opgenomen. Dat laatste mag, gezien de extreme dynamiek van het trio, een opmerkelijke prestatie heten. (Herman te Loo)

CONCERTVERSLAGEN

JOHN ABERCROMBIE QUARTET

Bezetting: John Abercrombie (gt), Mark Feldman (viool), Marc Johnson (b) en Joey Baron (dr).

Datum en plaats: 31 maart 2007, Jazz International Rotterdam, Lantaren/Venster te Rotterdam.

Het John Abercrombie Quartet trad eenmalig op in Nederland. Podiumdirecteur Kadir Celçuk noemde het "uniek voor het podium, dat vier bandleiders én componisten in één band hier optreden". Het valt niet mee deze muziek te classificeren. De omschrijving 'kamerjazz' komt het dichtste bij, maar dan is een drumstel wel weer heel fors. Toch, door het geraffineerde drumspel van Baron, die vederlicht en heel melodius speelde, past die term wel: kamerjazz dus. Joey Baron heeft een bijzonder 'schoon' klinkend drumstel. Zijn bekkens klinken zo helder als ze er uit zien. Zijn spel varieerde van volgend tot sturend, met steeds weer wisselende, complexe ritmes. En dan die aanstekelijke glimlach... geweldig!

Hoewel improvisatie de boventoon had, lag er ook wat bladmuziek op de lessenaar. Op het papier stonden kleine thema's zodat er volop geïmproviseerd kon worden. Abercrombie speelde zonder plectrum. Zodra hij ging soleren, stond hij al spelend langzaam op van zijn stoel. Wat toen gebeurde is waar de uitverkochte zaal op wachtte; virtueuze jazz – spannend en gevarieerd. Marc Johnson is de subtiele vertolker van de lage registers. Zijn bas was een sterk afgeslankte versie van de gewone contrabas; bijzonder smal. Zijn geluid ging een beetje richting basgitaar en dat was wel zo apart. Hij kan zijn bas laten neuriën. Aansluitend op een sterk jazz-rocknummer speelde Mark Feldman op zijn viool een spectaculaire solo à la Paganini met diverse humoristische citaten. Hij startte swingend, maar wist de band toch richting freejazz te sturen. Een ovationeel applaus was zijn deel. Ondanks dat de band een 'all star band' is, blijft John Abercrombie de meester van de vier meesters.

Bij het afsluiten van de tournee van het John Abercrombie Quartet verschijnt hun nieuwe cd 'The Third Quartet'. Van dit album werden diverse stukken gespeeld, onder andere 'Banshee' en 'Whishing Bell'. Binnenkort verschijnt in JazzFlits een recensie van dit album.

(Peter J. Korten)

JAZZ ON LINE

Jazz uit het historisch archief, dat biedt de website www.jazz-on-line.com. Bijna vijftienduizend tracks zijn er gratis als mp3 te beluisteren en tegen betaling van 5 dollar gedurende drie maanden ook te downloaden. Alle tracks maken onderdeel uit van het publieke domein en zijn daarom ouder dan vijftig jaar. Vooral liefhebbers van oude jazz komen dus aan hun trekken, maar ook bijvoorbeeld Charlie Parker wordt aangeboden.

"Daar is het scheef gegaan in de jazz, er is geen bandjescultuur. Zoals in de popmuziek: geinige uitstraling, tikje anarchistisch. Jazz heeft een verkeerd imago. Met van die concerten waar solisten trillend hun best zitten te doen."

Anton Goudsmit (Noordhollands Dagblad, maart 2007)

TURKSE SIBEL KÖSE ZINGT GREAT AMERICAN SONGBOOK IN BIMHUIS

Tot in april vindt Turkey Now plaats, een door de Istanbul Foundation for Culture and Art georganiseerd festival met muziek, dans, toneel en film. In het Bimhuis viel op 31 maart te genieten van de lyrische gitarist Onur Ataman met Eric Vloeimans, die een ingetogen concert met veel Turkse invloeden gaven, en van het Michiel Borstlap trio met zangeres Sibel Köse (foto), die wel uit Turkije komt maar dat in haar muziek niet liet blijken. Köse beperkte zich tot het Great American Songbook, deed dat met groot gemak en perfecte stembeheersing en gaf Michiel Borstlap de ruimte om zich als inventieve mainstream-pianist te presenteren. (Foto en tekst: Tom Beetz)

ERIC VLOEIMANS EN JACK ROTHUIZEN: TWEE JAZZHELDEN AAN DE MAAS

In de concertserie 'Helden aan de Maas' spelen Rotterdamse musici in hun eigen stad. Eric Vloeimans (foto rechts) met zijn trio 'Fugimundi' speelde 23 maart in de Eduard Flipsezaal van De Doelen kamerjazz met veel humor. Pianist Harmen Fraanje speelde lyrisch en zat soms met zijn benen over elkaar te kijken hoe Vloeimans en gitarist Anton Goudsmit lol maakten. Goudsmit maakte Vloeimans zelfs zo aan het lachen dat hij even niet meer kon spelen. 's Lands gitaarpresteerde het zelfs om (op zijn gitaar) luchtgitaar te spelen! Na afloop speelde het Workshoporkest Rotterdam in het Doelencafé een project van drummer Arend Niks. Op tenor soleerde Jack Rothuizen (foto links) in het nummer 'Dog, James Dog'. In het dagelijks leven is Rothuizen de organisator van veel Rotterdamse jazzconcerten, maar nu speelde hij met een heerlijke lazy timing. Twéé 'helden' aan de Maas. (Tekst: Peter J. Korten; foto's: Joke Schot)

CONCERTVERSLAGEN VERVOLG

TRIO ROB VAN BAVEL EN SISTER BOP (JazzImpuls dubbelconcert)

Bezetting Trio Rob van Bavel trio: Rob van Bavel (p), Wiro Mahieu (b) en Chris Strik (dr).

en Sister Bop: Esmee Stotijn, Anne Chris en Eva Baggerman (voc) met het Trio Rob van Bavel.

Datum en plaats: 30 maart 2007, De Lawei te Drachten.

EEN ZANGFEESTJE MET DRIE STEMMEN

Een zangfeestje was het, vrijdag 30 maart in De Lawei te Drachten. Het werd gebouwd door drie meiden die onder de naam Sister Bop de samenzang en de vocale alle eer aandeden. Met zijn drieën knalden de dames soepel swingend alle kanten op. Ze haalden bijvoorbeeld even lekker door in de tune van 'The Nanny', de tv-serie van Fran 'Fine' Drescher. Met drie aan elkaar gewaagde stemmen ging dat uitstekend. Ook vergastten ze het publiek op een wringend 'In a Mellowtone', waarin ze rijkelijk met dissonanten strooiden. Daarvoor moest geconcentreerd worden gezongen, maar evengoed straalde het zangplezier van het toneel. Het hoogtepunt van de avond was een suite van vijf composities van Bud Powell. De puur instrumentale muziek was van een stroom van passende woorden en lettergrepen voorzien, die ook nog een logisch verhaal vertelden. Van Bavel, wiens trio de zangeressen begeleidde, deed zijn naam als duizendpoot alle eer aan door geheel in stijl een wervelende solo te spelen. Met de toegift 'Splanky' haalden ze nog een kunststukje uit: je vergat het bigbandgeluid.

De centrale kracht achter Sister Bop is Eva Baggerman. Zij heeft verschillende stukken voor dit trio geschreven en/of gearrangeerd. Samen met Esmee Stotijn en Anne Chris toverde ze een meesterlijke set tevoorschijn. Voor de liefhebber een adembenemend tweede deel van het dubbelconcert.

Rob van Bavel

Door al die vocale sensatie zou je bijna vergeten dat het begeleidingstrio vóór de pauze zelfstandig ook al het nodige vuurwerk had laten horen. In bekend werk van anderen en eigen composities. Rob van Bavel startte het concert ongewoon, door een cd-opname te gebruiken als begeleiding voor de live muziek. Het nummer klonk over de boxen en Van Bavel speelde mee. Na afloop vertelde de pianist, dat de ingeblikte pianomuziek door zijn zoon van veertien was opgenomen. De aardigheid daarbij was dat pa zich moest houden aan de dwang van zoons opname en niet zijn eigen tempovariaties kon brengen. Dat wrong hier en daar wel een beetje. Toch een lastig kunstje kennelijk.

Over het stuk 'On The Sunny Side of the Street' vertelde Van Bavel dat het in 1929 naar aanleiding van de beurskrach was gecomponeerd. Toen met het doel om optimistisch te blijven, meldde hij ten overvloede. Voor de matig bezette zaal was dat een bemoedigend advies. En: het werkte. Ook op het podium. Niet in de laatste plaats door het aangenaam stevige drumwerk van Chris Strik. Wiro Mahieu hielp mee door soepel, beweeglijk en gesticulerend op zijn contrabas te spelen. Of het niets was werden verdubbelingen van tempo en regens van basnoten tevoorschijn getoverd. Zo gaven ze Van Bavel in die set op niveau partij.
(Hessel Fluitman)

EVA KIEBOOM EN WOUTER HAMEL (JazzImpuls dubbelconcert)

Bezetting Eva Kieboom: Eva Kieboom (voc), Emiel van Rijnhoven (p, fender r.), Sven Happel (b), Jasper van Hulten (dr) en Gijs Anders van Straalen (perc).

en Wouter Hamel: Wouter Hamel (voc, gt, p), Pieter de Graaf (p), Sven Happel, Jasper van Hulten en Gijs Anders van Straalen.

Datum en Plaats: 31 maart 2007, De Harmonie te Leeuwarden.

SENSUEEL BRAZILIAANS EN LOSSE SWING

Een dag na Sister Bop met het Trio Rob van Bavel in Drachten, stond ik bij Hothouse Redbad in Leeuwarden, waar Eva Kieboom en Wouter Hamel in wederom een JazzImpuls dubbelconcert optraden. Sister Bop, Kieboom en Hamel zijn drie redelijk nieuwe sterren aan het jazzfirmament. Alledrie zingen ze ruimhartig, maar totaal verschillend. Het actieve en sensuele Braziliaans van Eva Kieboom brengt je als vanzelf aan het bewegen. Hamel brengt het meer losse swingwerk.

Eva Kieboom

Bij Eva Kieboom wandelden de vier begeleiders als bij een Braziliaans carnaval al trommelend de zaal in om op het podium met een lekker opgefokt stukje muziek te beginnen. De zangeres voegde zich daar bij de groep, nam de rinkelende telefoon op en ratelde zelfverzekerd de eerste song de hoorn in. Naast een enkele bekende bossanova (Dat 'meiske' uit Ipanema kwam bijvoorbeeld in geheel nieuwe kledij langslopen), brachten ze voornamelijk stukken die de zangeres en toetsenist zelf hadden geschreven. Met succes. Zo heeft Nederland naast Josee Koning nog een zangeres in huis die het Braziliaans een warm hart toe draagt.

Wouter Hamel

Na de pauze kwam Wouter Hamel het podium op. Behalve met zijn eigen pianist, werkte hij met de begeleidingsgroep van Eva Kieboom. Met een lui gezongen song gaf hij aan dat er na de pauze een totaal ander concert zou worden gegeven. Deze singer-songwriter zet zijn stukken vet en vloeiend neer. Hij is beweeglijk in zijn tekst en muziek. Als je zelf schrijft en componeert, kun je de songs natuurlijk naar je mogelijkheden kneden.

Er worden wel eens vergelijkingen gemaakt tussen Hamel en Sinatra. Qua swing en het opwekken van spanning ontlopen ze elkaar niet echt, maar naar mijn gevoel is Hamels stem gevarieerder. Ik zou Wouter Hamel als muzikant en schrijver van zijn eigen liedjes eerder met Mel Tormé vergelijken. Al is de muzikale flexibiliteit van Tormé natuurlijk onnavolgbaar. Sinds zijn tijd bij de Young Sinatras is Hamels stem voller en dieper geworden. Tegenover het dwingende keurslijf van deze small bigband staat nu de ruimere entourage van een begeleidingskwartet, waarbij hij de songs naar zijn eigen wensen zingt. Dit is veel meer zijn ding. Het is een goede zaak dat hij zijn eigen stukken schrijft. Daardoor kan hij meer zijn eigen richting bepalen. Hij vermijdt zo bovendien in de gemakkelijke valkuil van the Great American Songbook te vallen. Mooi dat Songbook, maar jazz is ook nieuw en avontuur!
(Hessel Fluitman)

JAZZ IN DE OUDE STIJL

Door Gerard Bielderman

EVEN VOORSTELLEN...

"Zou je regelmatig een bijdrage kunnen leveren op het gebied van oude stijl-jazz?" werd mij door JazzFlits gevraagd. En ik heb ook nog ja gezegd. Niet omdat ik mij een goede schrijver vind, maar omdat ik nu de kans krijg om ook op deze plek aan de weg te timmeren met de muziek waar mijn leven vol van is. Muziek waarvan ik denk dat veel jonge jazzliefhebbers er de neus voor ophalen of sterker nog, muziek die ze helemaal niet (goed) kennen en die ze ook niet zouden kunnen spelen. Begint op de conservatoria de jazzmuziek niet bij Charlie Parker en wordt dat oude stijl genoemd? Ik weet het niet zeker, maar die indruk heb ik wel. Nu is het beslist niet mijn bedoeling om hier jazzles te gaan geven. Ik ga er vanuit dat degenen die deze rubriek lezen niet alleen interesse voor, maar ook al kennis hebben van 'tradjazz', om maar eens een andere term te gebruiken. Zo nu en dan zal ik melding maken van nieuwe cd's en/of dvd's en ook wel eens een aardige anekdote vertellen.

Maar laat ik mij nu aan u voorstellen. Mijn naam is Gerard Bielderman en op jazzgebied zou ik mij vooral discograaf willen noemen. Ik heb al heel wat boekjes gepubliceerd met complete discografieën. Ze zijn verschenen in drie series. Allereerst een serie 'Eurojazz Discos' met daarin - zoals de naam al zegt - disco's van Europese jazzbands en -musici.

Uiteraard Nederlandse, maar ook heel veel Engelse, Duitse, Franse, Deense en Zwitserse. Ik noem enkele namen: Dutch Swing College Band, Rob Agerbeek, Chris Barber, Bent Persson, Marc Laferrière, Kenny Ball, Brian Lemon, Henri Chaix, Barrelhouse Jazzband, Claude Luter, Sammy Rington, Roy Williams. Een tweede serie heet 'Sounds of New Orleans', samengesteld door de Engelsman Raymond Lee en bestaande uit elf deeltjes. Hierin zijn onder meer disco's opgenomen van Louis Nelson,

Kid Howard, Jim Robinson en Albert Burbank. De derde serie draagt de naam 'Swingin' Americans' en bevat disco's van de wat jongere generatie Amerikaanse jazzmusici, onder wie Scott Hamilton, Kenny Davern, Randy Sandke, Harry Allen, Dick Sudhalter, Marty Grosz en - net klaar - Eddie Higgins. Hier gaat het in veel gevallen om musici die actief zijn in het mainstream-genre. In deze serie werk ik samen met diverse andere discografen. Tot nu toe zijn hierin negentien boekjes verschenen. Meer informatie over deze uitgaven is te vinden op het internet: <http://home.tiscali.nl/tradjazz>.

Gerard Bielderman is jazzdiscograaf (<http://home.tiscali.nl/tradjazz>) en onder meer medewerker van Doctor Jazz.

WWW.JAZZFLITS.NL

NIEUWSFLITSEN

Jazz Icons - David A. Peck van Reelin' In The Years Productions weet te melden dat begin september een nieuwe worp jazz-dvd's in de serie 'Jazz Icons' is te verwachten. Het gaat, na de eerste serie van negen dvd's, nu om zes afleveringen. Peck wil de namen pas later prijsgeven omdat er enkele contracten nog niet zijn getekend. Wel moest hij de naam van Wes Montgomery al noemen, aangezien Peck zoekende is naar de titel van de blues die Montgomery speelde (1965) met het trio van Pim Jacobs. De dvd van Wes Montgomery zou, samen met andere registraties, negentig minuten in beslag nemen. Volgens Peck doen ook de overige vijf hoofdpersonen qua belangrijkheid niet onder voor die van het eerste, goed ontvangen pakket dvd's.

Het Science Center Nemo (foto: pr)

Jazz op het Dak - De kaartverkoop voor het VPRO-festival Jazz op het Dak is gestart. Het festival op het dak van Science Center Nemo te Amsterdam, vindt dit jaar op 6 en 7 juli plaats. Te gast zijn Manu Katché Neighbourhood, het Trio Borstlap/ Bennink/ Glerum, Stefano Bollani, Eric Vloeimans Gatecrash', het Vijay Iyer Quartet en het Vera Westera Trio. Meer info op: www.jazzophetdak.vpro.nl.

Talking Jazz - In een box met 24 cd's zijn zestig interviews uitgebracht die radiopresentator Ben Sidran had met jazzmusici. Hij maakte de interviews in zijn programma 'Talking Jazz', dat van 1984 tot 1990 door de Amerikaanse publieke omroep NPR werd uitgezonden. Op de cd's zijn gesprekken opgenomen met de jazzgrootheden Miles Davis, Art Blakey, Dizzy Gillespie, McCoy Tyner, Max Roach en Sonny Rollins, maar ook met mensen als Archie Shepp, Don Cherry, Don Pullen, Carla Bley, Rudy Van Gelder en Jackie McLean. Bij de cd-box is een boekje van tachtig pagina's gevoegd met toelichtingen en enkele korte essays. (www.talkingjazz.com)

Robin Verheyen - De saxofonist Robin Verheyen heeft een internationaal kwartet gevormd met de Amerikaanse pianist Bill Carrothers, de Franse bassist Remi Vignolo en de Belgische drummer Dré Pallemarts, zo meldt de website jazzin-belgium.com. Het kwartet gaat in april op tournee en zal waarschijnlijk een cd voor het label DE WERF opnemen.

SJU - De Stichting Jazz en Geïmproviseerde Muziek Utrecht (SJU) heeft sinds begin deze maand een tweehoofdige directie. Naast artistiek directeur Marcel Kranendonk staat voortaan ook zakelijk directeur Rudi van der Valk aan het roer. Met de uitbreiding van de directie hoopt de SJU op betere bedrijfsresultaten en verdieping van de programmering. Van der Valk komt van adviesbureau CapGemini.

ACHTERGROND

DE 'DAG VAN DE JAZZ' IN NEDERLAND

Op 11 mei vindt de eerste editie van de 'Dag van de Nederlandse Jazz' in Amersfoort plaats. Aan dit initiatief gingen eerdere 'Dagen van de Jazz' vooraf. Jazz-Flits nam een duik in de historie.

Door Han Schulte

De eerste 'Dag van de Jazz' werd op 7 maart 1967 in ons land georganiseerd door de Stichting Jazz in Nederland en de Jazz Werkgroep in samenwerking met de Commissie Collectieve Grammofoonplaten Campagne. Jazz was sedert het begin van de jaren zestig qua publieke belangstelling een

teruglopende zaak door de opkomst van 'beatmuziek'. Ruud Kuypers (VPRO-jazzmedewerker, auteur van 'Over Jazz' en tevens NRC-redacteur) verklaarde in dat jaar 'jazz is niet dood' en verwees daarbij met name naar 'de geweldige toeloop' bij het Rotterdamse Newport Jazz Festival in de Doelen. Maar een flink aantal gerenommeerde jazzclubs was al opgeheven door gebrek aan publiek, zelfs in het jazzminnende Zaandam. De Jazz Werkgroep in Amsterdam probeerde met name door het peri-

odiek versturen van een gestencilde gratis jazzagenda vanaf 1968 te voorkomen dat schraalhans nog meer baas in de jazzkeuken werd. Want naast enkele oude stijl jazzclubs met veelal twee- of vierwekelijkse concerten waren er in die periode minder dan twintig algemene jazzpodia in ons land waar wekelijks concerten plaatsvonden. Ongetwijfeld zagen de platenproducenten hun jazzverkoop ook langzaam teruglopen. Het feit, dat op 7 maart 1917 de eerste jazzplaat was gelanceerd, die op 26 februari daaraan voorafgaande was opgenomen door de Original Dixieland Jass Band, vormde de opstap naar de 'Dag van de Jazz'. Het betrof twee nummers die de O.D.J.B. voor Victor had ingespeeld, 'Livery Stable Blues' en 'Dixieland Jass Band One Step'. Deze twee composities waren goed voor een oorspronkelijke verkoop van ruim een miljoen platen. Nu werden ze een halve eeuw later op een 45-toeren plaatje (RCA-Victor 47-9761) opnieuw uitgebracht. Tegelijkertijd werd in de AO-serie 'Actuele Onderwerpen' nummer 1153 gepubliceerd met de titel '50 jaar jazz op platen'; auteur F.A.S. Sterrenburg (zie afbeelding). Het singletje kostte f 4,15, het minuscule boekje f 0,50. Locatie van deze eerste jazzdag was het Amsterdamse Lurelei Theater. Eind van dat jaar werden de plannen voor de tweede dag van de jazz bekendgemaakt: een tentoonstelling op 7 en 8 maart 1968 in de nieuwe RAI te Amsterdam met alle in Nederland verkrijgbare jazzplaten. Tegelijkertijd was in de hoofdstedelijke Bols Taveerne op de Rozengracht een expositie gepland met op jazz geïnspireerd werk van beeldende kunstenaars, onder wie drummer Han Bennink, saxofonist Henk van Es, Sam Middleton, Marte Röling, Lucebert, Jan Sierhuis en Jan Wolkers. Sierhuis merkte op, dat zijn schilderij nu 'Jazz' heette, maar de volgende keer gewoon 'Vietnam'. Bij de opening werd bekendgemaakt, dat 1,5% van

alle platenverkoop jazz betrof. Piet Beishuizen, directeur van de Commissie Collectieve Grammofoonplaten Campagne, voegde daar opgewekt aan toe dat "jazz voor de platenhandel zuiver commercieel gezien niets te betekenen heeft". In Rotterdam produceerde de platenfirma Dankers van de Cool-singel samen met jazzclub B14 voor deze jazzdag een lp met de Harbour Jazz band onder leiding van klarinettist Ferdi Meijer, getiteld 'Trad-Session'. Deze band en de Down Town Jazz Band plus de Hot Club de Rotterdam traden hiervoor op in gebouw De Heuvel. In de RAI werd het Grand Gala du Disque opgesierd met zangeres Nancy Wilson en jazzorganist Jimmy Smith. Op het feest daarna speelde Smith nog piano met zijn combo. En tenorist Don Byas trad op met pianist Eugen Cicero. Of de derde dag van de jazz in 1969 wel gehouden is, valt moeilijk vast te stellen; informatie ontbreekt. Maar op 5 maart 1970 werd 'De dag van de Jazz' gevormd door een dubbelconcert van het niet op dreef zijnde Harry Verbeke Kwintet en het perfect spelende Dizzy Gillespie Quintet in Frascati aan de Amsterdamse Nes. Dat was tevens de afsluiting van een kortstondig fenomeen, dat op 11 mei wordt opgevolgd door de 'Dag van de Nederlandse Jazz'.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Redactie:** Hans van Eeden, Sandra Sanders, redactie@jazzflits.nl. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Gerard Bielderma, Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Korten, Lex Lammen, Jaap Lüdeke, Ton Luiting, Herman te Loo, Jan J. Mulder en Han Schulte. **Fotografie:** Tom Beetz, Tony Daenen en Mich Leemans. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. De redactie is niet inhoudelijk verantwoordelijk voor de bijdragen van medewerkers. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **Beheerder website:** Henk de Boer. **Aan JAZZFLITS kunnen geen rechten worden ontleend.**

IN DE VOLGENDE JAZZFLITS ONDER MEER:

ICP 40 – De Instant Composers Pool (ICP) bestaat veertig jaar. Herman te Loo en Han Schulte blikken in een gezamenlijk artikel op die jaren terug.

Michael Brecker – De laatste cd van Michael Brecker verschijnt 22 mei bij Heads Up Records en heet 'Pilgrimage'.

Katie Melua – Zangeres Katie Melua opent 12 juli tijdens het Corporate Express Midsummer Jazz Gala de tweede Rotterdamse editie van het North Sea Jazz Festival.

Amersfoort Jazz Talent Award – Het Jerome Hol Trio, The Chosen en Jazzest staan 13 mei in de finale van de Amersfoort Jazz Talent Award.

BJO – 'Writing Billie', een project van het Brussels Jazz Orchestra (BJO) rondom zangeres Billie Holiday, is op 20 april in première gegaan.

NEW YORK CALLING

Door Paul Blair

THE JUNGLE RETURNS TO THE CITY

Duke Ellington won early prominence during the late 20s when his jungle music band was resident at a single Harlem club over a period of several years. By contrast, Pierre Dørge's ten-member New Jungle Orchestra (NJO) has earned widespread acclaim by *never* staying in one place for very long. Over the past decade or so, NJO has dispensed joy from bandstands in Accra, Adelaide, Athens, Valencia, Vancouver, Bratislava, Buenos Aires, Singapore, Shanghai, Saskatoon, Siberia, Hanoi, Tasmania and a few other locales not renowned as jazz hotspots. For several years, they served as the official Danish State Ensemble – and were, two years ago, the first jazz ensemble to play in Copenhagen's marvelous new opera house (with Yusef Lateef as their guest).

Mind you, this is no casually thrown together pickup group. Three members – saxophonist Morten Carlsen, trombone player Kenneth Agerholm and keyboardist Irene Becker – were actually part of the very first NJO outfit to record for Steeplechase back in 1982. Here's who else comprises today's NJO: trumpeters Kasper Tranberg and Gunnar Halle, saxophonist Jakob Mygind, bassist Thommy Andersson, percussionist Ayi Solomon and drummer Martin Andersen. Now 61, Pierre Dørge is a worthy heir to the legacies of Ellington and Mingus. A truly distinctive guitar voice, he's played free music with saxophonist John Tchicai and swing with violinist Svend Asmussen. He's absorbed the harmonies, rhythms and textures of distant spots he's visited – for instance, Bali, the Balkans, the Middle East and the West African nation of The Gambia – and woven them into compositions which veer unexpectedly between wild abandon and simple beauty. Over the years, he's also attracted the kind of musicians able to play what he's been imagining. This month's U.S. tour enjoys financial support from the Danish Arts Council. And Pierre himself won a life grant from the Danish State as a composer. Yet he's definitely no one's idea of a bureaucrat.

Here's another example of a highly mixed professional resume: Irene Becker's. She earned an M.A. from the University of Copenhagen with special emphasis on Ornette Coleman's music; was subsequently a student of Karl Berger and Nana Vasconcelos at the Creative Music Studio in Woodstock (and studied composition with Bob Brookmeyer); played with Tchicai, Marilyn Mazur and Johnny Dyani; and currently undertakes projects with dancers, poets and a celebrated Siberian vocalist.

The NJO's last swing through New York, back in 1999, resulted in concerts at Carnegie Hall and Columbia University, along with the live recording of a Birdland gig with hordes of U.N. diplomats in attendance. But NJO isn't a group you're likely to catch on MTV (where they'd be a sensation) or see profiled in the pages of Newsweek. Hearing them requires a bit of effort on the listener's part. With the exception of three 1982-85 Steeplechase albums ('New Jungle Orchestra, Bríkama' and 'Even the Moon Is Dancing', all of which still delight), just about all of their recordings have appeared on even smaller indie labels like Olufsen, Marco Polo, Da Capo, Stunt and Ilk. There isn't a loser among them, though. With

its sparkling soloists, punchy ensembles, vivid tonal colors, rhythmic drive and generally high spirits, NJO music is exotic and sophisticated, yet readily accessible and always engaging. It's often wildly funny as well.

Finally, here's how a presumably objective Scandinavian reviewer summed up one of their recent concert appearances: "I was weeping. The experience was as beautiful as that! It was like being embraced by the whole human race, like watching a baby being born, like being told the meaning of life and being too enraptured to worry about having to remember it. Fantastic, it was quite simply fantastic!"

New Jungle Orchestra plays at Joe's Pub on April 10-11.

JAZZ APPRECIATION MONTH

Frankly, we don't need no stinking JAM – admittedly a catchy acronym – proclaimed each year by a federally affiliated institution in order to remind us how valuable this music is, how central to our very lives. But the Smithsonian has done it again, and this is the month. Check <http://www.smithsonianjazz.org/> for word on which three state governors have issued proclamations thus far; for info on receiving free copies of some nifty color posters (hurry, just 250,000 available!) and a Louis Armstrong study kit geared to new listeners; for a downloadable calendar of jazz societies and April jazz events around the country; and for useful hints on how we can all spur interest in jazz during non-JAM months. By the way, they've recruited Carlos Santana, Chris Botti and Herb Alpert to record JAM public service announcements for use on radio stations across the nation. We'd have chosen James Moody, Bob Dorough and Matt Wilson instead.

Paul Blair is editor of the New York jazz monthly called *Hot House* and also a tourguide who leads jazz-focused walking tours in Manhattan and Brooklyn. For details, visit www.SwingStreets.com.

DE NIEUWE 'JAZZMOZAÏEK' IS NU GRATIS ALS PDF TE DOWNLOADEN

GA NAAR:

<http://www.jazzmozaïek.be>